

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Бургас, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Г. Т. Канакиева
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Г. Хр. Х.
като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно частно
наказателно дело № 20232000600045 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 12, ал. 11 от Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода (ЗПИИСАННЛСМВЛС) и е образувано по жалба на адв.Д.Г. от АК-Бургас - защитник на осъденото лице Р. А. Б., ЕГН *****, срещу решение № 38 от 03.02.2023г., постановено от Бургаският окръжен съд по ЧНД № 1288/2022 г.

С атакуваното решение БОС е признал и приел за изпълнение в Република България съдебно решение №6604/12RG.N.R., 1714/12RG Tribunal, 114/13 Reg.Sent., постановено на 30.01.2013г. от Първоинстанционен съд в Анкона-наказателно отделение, Република Италия, влязла в сила на 21.07.2013г., с която българският гражданин Р. А. Б. е признат за виновен и осъден на лишаване от свобода за срок от 5 години и 3 месеца, за извършено на 04.09.2012г. в гр.Анкона, Република Италия престъпление по чл. 12, пар.1, пар.3 буква „г“ и пар.3-ter, буква „б“ от Италианския Законодателен декрет №286/98, съответстващо на чл.281, ал.2, т.1 и т.5 от НК. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б “а“ от ЗИНЗС е определил първоначален строг режим на

изтърпяване на наказанието.

С решението съдът е приспаднал на основание чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС при изпълнението на това наказание, времето в което осъденият Р. А. Б. е бил задържан под стража в Република Италия, считано от 04.09.2012г. до 18.12.2012г., времето на задържане по ЗМВР в Република България на 14.06.22г. , задържането на 15.06.2012г. с постановление на прокурор от БОП, задържането с постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“ за периода 16.06.12-22.06.2012г., както и времето с приложена мярка за неотклонение „домашен арест“ за периода 23-24.06.2012г.

Според частната жалба атакуваното определение е незаконосъобразно, поради съмнение относно съобщеното от италианските власти, че документите за водения срещу осъдения процес са му били връчени лично и със съответния превод. В тази връзка се излагат доводи за различие в датите, на която осъденото лице е получило призовката за участие в италианското наказателно производство, както и твърденията Р. Б. в съдебно заседание от 03.02.2023 год., че призовка на български език никой не му е връчил. Сочи се също погрешно изписване на датите на направеното в решението на БОС приспадане. Искане се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което да се откаже признаването и приемането за изпълнение на постановления от Първоинстанционен съд в гр.Анкона съдебен акт.

В съдебното заседание пред БАС защитникът поддържа жалбата и развива подробно съдържащите се в нея доводи за обосноваване на искането си отмяна на решението на БОС и постановяване на отказ да бъде прието и изпълнено осъдителното решение на италианския съд. Осъденото лице Б. поддържа твърденията си за ненадлежното му уведомяване за проведения в Република Италия наказателен съдебен процес и моли да се откаже изпълнението на постановеното от Първоинстанционен съд в гр.Анкона решение.

Пред въззивния съд представителят на държавното обвинение излага подробни съображения за отсъствието на основания за отказ от признаване и изпълнение на съдебния акт на издаващата държава. Изразява становище за основателност на жалбата в частта ѝ, касаеща технически грешки при

изписване годината на приспаднатите срокове на задържане на осъдения и предлага в тази част атакуваното решение да бъде изменено.

Бургаският апелативен съд, като взе предвид доводите на страните, материалите по делото и служебно провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и от активно легитимирано лице, поради което е допустима за разглеждане, но по същество се явява неоснователна.

Въз основа на доказателствата по делото се установява, че с влязлото в сила съдебно решение №6604/12RG.N.R., 1714/12RG Tribunal, 114/13 Reg.Sent., постановена на 30.01.2013г. от Първоинстанционен съд в Анкона, българският гражданин Р. Б., е осъден за извършено престъпление по чл. 12, пар.1, пар.3 буква „г“ и 3-ter, буква „б“ от Италианския Законодателен декрет №286/98 - за това, че с цел извличане на печалба незаконно е привозил двама чужденци от иракски произход на територията на Италия и по този начин е извършил действие, имащо за цел да улесни влизането им на територията на страната с утежняващи обстоятелства - използване на международни транспортни средства и употреба на фалшифицирани документи, защото ги е превозвал със своя автомобил “О. Ф.”, с рег.№*****, идващ от Гърция с круизен кораб „Олимпия“ и е показал на гранична полиция за идентифициране на двамата чужденци фалшиви документи за самоличност.

Видно от отразеното в удостоверението престъпление по чл. 12, пар.1, пар.3 буква „г“ и пар.3 буква „г“ и 3-ter, буква „б“ от Италианския Законодателен декрет №286/98 е с наказуемо с наказание не по-малко от пет години лишаване от свобода и е включено в т.13, ал.2 на чл.8 от ЗПИИСАННЛСМВЛС. Налице е двойна наказуемост по чл.8, ал.2 от същия закон, като правилно БОС е приел, че престъплението, за което е бил осъден българският гражданин Б., съответства престъплението, регламентирано в чл.281, ал.2, т.1 и т.5 от НК, за което се предвижда наказание от 1 до 6 години лишаване от свобода.

Правилна е преценката на окръжния съд, че не са налице основанията на чл. 14 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за отлагане на признаването, както и по чл.15, ал.1 от същия закон да се откаже изпълнението му. Отсъства основание за отказ и по чл. 15, ал. 1, т. 3 от същия закон, тъй като признаването на решението на съда на италианския съд не противоречи на принципа „ne bis

in idem“, защото от справка за съдимост и от справка от УИС на Прокуратурата на Република България се установява, че българският гражданин Р. А. Б. не е осъждан за престъпление в изпълняващата държава и срещу него няма регистрирани висящи наказателни производства, както няма данни за същото деяние да е бил осъждан и в друга държава, различна от издаващата. Изпълнението на определеното с присъдата наказание не е погасено по давност съгласно чл.82, ал.1, т.3 от НК. Отсъстват и останалите предпоставки за отказ за признаване по чл.15, ал.2, т.6 - т.12 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Не може да бъде споделено възражението на защитата на осъдения пред въззивния съд за наличие на основание за отказ по чл. 15, ал. 1, т. 9, б. „а“ от ЗПИИСАННЛСМВЛС. За обосноваването му се сочи, че приетата от БОС дата на лично призоваване на осъдения пред италианския съд - 17.12.2012 год., се различава с тази посочена в удостоверението по чл. 3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС - 17.10.2012г. и предвид твърденията на осъдения Б. в съдебно заседание от 03.02.2023 год., че призовка на български език никой не му е връчил, се поставя под съмнение отразеното в удостоверението.

Действително в част „и“ от изпратеното удостоверение е посочено, че заинтересованото лице не се е явило лично на делото, като по т.3.1а е отбелязано, че лицето е било призовано лично на 17.10.2012г. и по този начин е било уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановена присъдата. В съдебно заседание от 12.12.2022г. окръжният съд е уважил доказателствените искания на страните и е изискал допълнителна информация от изпращащата държава за времето и начина на уведомяване на осъдения Б. за проведеното съдебно заседание, в което е постановена присъдата срещу него.

Полученият чрез съдействието на звената за контакти на Европейската съдебна мрежа писмен отговор на компетентния италиански орган (л.65 от НЧД№1288/22г.на БОС), е дал основание първоинстанционният съд обосновано да приеме, че Б. не е участвал лично в съдебния процес по делото, по което е постановена осъдителната присъда, но е бил призован лично на 17.12.2012г. , докато се е намирал в Италия и е бил задържан под стража. С призовката, заедно с превод на български език той е бил уведомен за датата и часа на заседанието - 30.01.2013г. Очевидно в случая се касае за техническа

грешка при изписване от съставителя на датата в тази част от удостоверението, но не и на отразените в него обстоятелства по призоваването на Б.. В съответствие с така предоставената официална информация по делото първият съд обосновано е приел, че осъденото лице е било призовано лично на 17.12.2012г. и по този начин е било уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановена присъдата. Тук е необходимо да се уточни, че изпълняващата държава-членка може да откаже да признае и изпълни чуждия съдебен акт, постановен в задочен съдебен процес, само когато удостоверението по чл. 3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС „изрично не съдържа информация за спазване“ на някое от алтернативно посочените в част „и,“ т.3 от същото, условия. В случая е отбелязано изпълнение на условието по т.3.1а от същото удостоверение, което е потвърдено от съдържанието на коментираното писмо на държавната прокуратура при съда в гр.Анкона, поради което предпоставката за отказ по чл.15, ал.1,т.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, не е налице, а поддържаното от защитата възражение е неоснователно. Отразяването на обстоятелство по т.3, на част „и“ в удостоверението е достатъчно. Следва да се има предвид, че не е в правомощията на съда на изпълняващата държава в това производство да изследва и проверява процесуалните правила при повеждане на наказателното производство в издаващата държава, а в съответствие с принципа на взаимно признаване на съдебни актове и доверие между съдебните органи на другите държави-членки на ЕС, следва да приеме, че издаващата държава е изпълнила своите задължения в съответствие със закона.

Отделно от това, така направеното възражение напълно игнорира влязлото в сила решение № 117 от 24.06.2022 г., постановено по НЧД№630/2022г., с което БОС е отказал предаването на Б. на италианските власти по ЕЗА № SIEP261/2014 за изтърпяване на наказанието, наложеното му със съдебно решение №6604/12RG.N.R., 1714/12RG Tribunal, 114/13 Reg.Sent., постановено на 30.01.2013г. от Първоинстанционен съд в Анкона, като е приел на основание чл. 44, ал. 8 ЗЕЕЗА същото да бъде приведено в изпълнение на територията на Република България. В случаите на приемане на присъдата по реда на чл. 4, т. 6 от РР 2002/584/ПВР, какъвто е настоящия, разпоредбите на от Рамково решение 2008/909/ПВР, което е транспонирано с ЗПИИСАННЛСМВЛС, са приложими само доколкото са съвместими с

разпоредбите на първото посочено рамково решение (Рамково решение 2002/584/ПВР) към изпълнението на наказанието - чл. 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР. Целта на настоящото производство е как да бъде приспособено към националното право посоченото осъдително решение, след като вече е било прието за изпълнение с влязлото в сила решение № 117 от 24.06.2022 г., постановено по НЧД№630/2022г. по описа на БОС.

Макар и да не е изложил мотиви, преценката на окръжният съд да не приспособява наложеното с италианското решение наказание лишаване от свобода е точна, защото срокът или характерът му не е несъвместим с националното законодателство на Република България. Така отмереното наказание от пет години и три месеца лишаване от свобода е по-малък от максималният срок, предвиден по чл.281, ал.2 от НК срок.

Размерът на наложеното наказание лишаване от свобода предопределя и първоначалния режим за изтърпяването му, поради което БОС в съответствие с нормата на чл. 57, ал. 1, т. 2, б "а" от ЗИНЗС, правилно е определил на осъдения Б. първоначален строг режим, при който да изтърпява наложеното му с чуждестранната присъда наказание от три години лишаване от свобода.

Следвайки нормата на чл.12, ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС първият съд се е произнесъл в решението си и по приспадане на изтърпяната част от наказанието и временното задържане от общия срок на наложеното наказание лишаване от свобода. В тази част от решението си БОС е допуснал технически грешки при изписване годината на отделни дати.

Продължителността на задържане на осъдения по време на наказателния процес в Република Италия е посочена надлежно в част „и“, т.2.2 от Удостоверението по чл.3 от същия закон.

Правилно е преценено, че следва да бъде отчетено времето, през което осъдения Б. е бил задържан и по отношение на него е била взета мярка за неотклонение домашен арест, във връзка с провежданото производство по НЧД№630/2022г. по описа на БОС. По повод това съдебно производство той е бил задържан по реда на чл.42, ал.2 от ЗЕЕЗА с постановление на БОП от 14.06.2022г. за 72 часа, считано от 14.06.2022г. - л.69-л.70 от НЧД№1288/22г. Задържането му под стража по същото дело е продължило от 16.06.2022г. до 22.06.2022г., когато с определение №119/22.06.2022г. по ВНЧД№125/2022г.

на БАС е отменено постановеното от БОС по реда на чл.43 от ЗЕЕЗА определение №542/16.06.2022г. по НЧД№624/2022г. и на осъденото лице е взета мярка за неотклонение домашен арест. В съдебно заседание от 24.06.2022г., БОС като се е позовал на чл.66 от ЗЕЕЗА и чл.309, ал.4 от НПК, е изменил мярката за неотклонение в най-леката - подписка. Допуснатото погрешно изписване на годината - 2012г., вместо 2022г. на отделните дати, касаещи задържането по чл.42, ал.2 от ЗЕЕЗА, както и тези, когато спрямо осъденото лице е била взета мярка задържане под стража и домашен арест, може да бъде поправено единствено чрез съответното изменение в тази част на обжалваното решение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 12, ал.11 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА решение № 38 от 03.02.2023г., постановено по ЧНД № 1288/2022 г.по описа на Окръжен съд-Бургас, в частта му относно приложението на чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС и чл. 59, ал. 1 от НК, като на основание чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС приспада изцяло времето на изтърпяната част от наказанието и временното задържане на осъдения Р. А. Б., ЕГН ***** от общия срок на наложеното наказание, считано от 04.09.2012 г. до 18.12.2012 г. и от 14.06.2022г. до 22.06.2022г., както и периода на взетата мярка за неотклонение „домашен арест“ от 23.06.2022г до 24.06.2022г., който да се зачете за един ден лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____